

ERA ODATA un băiețuș care a răcit; se jucase pe afară și se udase pe picioare, dar nimeni nu pricepea unde, fiindcă pe jos era uscat și nu ploua. Mamă-sa l-a dezbrăcat, l-a pus în pat și a aprins samovarul ca să-i facă o ceașcă de ceai de soc, fiindcă ceaiul încălzește. Chiar atunci a venit și bătrânul care locuia sus, tocmai sub acoperiș; n-avea nici nevastă, nici copii, dar îi erau dragi copiii și știa o mulțime de povești, și era o plăcere să-l ascuți.

– Acuma să bei ceaiul, a spus băiețușului mama, și după aceea poate că ai s-auzi o poveste.

– Da, numai să-mi aduc aminte de vreuna pe care n-am mai spus-o, a zis bătrânul. Dar unde s-a udat pe picioare băiatul? a întrebat el.

– Nu știu și nu înțeleg deloc ce poate să fie, a răspuns mama.

– Spui o poveste? a întrebat băiețușul.

– Ți-oi spune, dar mai întâi vreau să știu ceva; poți tu să-mi spui cât e de adânc canalul de pe strada unde-i școala?

– Până la glezne, a răspuns băiatul; dar ca s-ajungă până la glezne, trebuie să mă duc unde-i mai adânc.

– Bun! acum am aflat unde te-ai udat pe picioare, a zis bătrânul. Desigur că vrei să-ți spun o poveste, dar nu mai știu niciuna nouă.

– Fă una acuma, a spus băiețușul. Mama zice că dumneata poți să faci o poveste din orice și știi povești despre toate lucrurile din lume.

– Da, dar poveștile făcute așa nu-s mare lucru. Poveștile frumoase vin singure și-mi bat în frunte și-mi spun: „Uite că am sosit!”

– Acuma nu bate niciuna? a întrebat băiețușul.

Mama a râs, a pus flori de soc în ceainic și a turnat apă clocotită.

– Spune-mi o poveste.

– Da, numai să vină vreuna! Dar fac mofturi și nu vor să vină decât atunci când au ele poftă! Da' ia stai puțin! spuse el deodată. Uite una chiar aici! E în ceainic!

Băiețușul s-a uitat la ceainic și, deodată, capacul a început să se ridice și s-a ridicat tot mai tare, și din ceainic au ieșit florile de soc, albe și proaspete, și și-au întins în toate părțile crenguțele.

Era acuma o tufă mare de soc, un copăcel întreg, și crengile lui se întindeau până deasupra patului și dădeau perdeluțele patului într-o parte. În mijlocul copăcelului, pe o crenguță ședea o băbuță cu o îmbrăcăminte ciudată, verde ca și frunzele socului și tivită cu flori de soc mari, albe. Nu se putea desluși bine dacă era stofă sau chiar frunze și flori.

– Cum o cheamă? a întrebat băiețușul.

– Romanii și grecii cei vechi, a spus bătrânul, îi ziceau driadă, dar noi acum nu mai știm ce înseamnă asta. La țară i se zice mătușica din soc; acesta e un nume mai potrivit pentru ea. Și acum uită-te la copac și ascultă: Tot așa era odată un soc înflorit în ograda unei căsuțe sărmene. La umbra lui ședeau într-o zi cu soare doi bătrâni. Erau un marinar bătrân, bătrân și cu nevastă-sa bătrână, bătrână și ea. Erau străbunici acum și, în curând, aveau să serbeze nunta de aur, dar nu-și aduceau bine aminte ziua. Mătușica din soc ședea în copac și era tot așa de bucuroasă ca și ei.

– Eu știu când e nunta voastră de aur, spunea ea, dar cei doi bătrâni n-o auzeau fiindcă vorbeau de vremea de altădată.

– Îți aduci aminte, zise marinarul cel bătrân, când eram copii și ne jucam pe-aici, tot în ograda asta în care suntem acum? Odată ne-am apucat să facem o grădină și am înfipt în pământ o mulțime de crenguțe.

– Da, a răspuns bătrâna, îmi aduc aminte foarte bine. Am udat crenguțele și una din ele s-a prins; era o crenguță de soc și a crescut mare, și s-a făcut socul sub care stăm noi acum.

– Da, spuse el, și colo în colț era o puțină cu apă, și eu făcusem o corabie din scândurele și îi dădusem drumul pe apă! N-a mai trecut mult și am plecat și eu pe mare cu o corabie adevărată!

– Da, dar mai întâi am fost amândoi la școală, spuse bătrâna. Și ne suiam, ținându-ne de mână, în turn, și ne uitam la corăbiile cele mari.

– Da, și după aceea, am plecat și eu, și am umblat câțiva ani prin lume.

– Da, și cât n-am mai plâns eu după plecarea ta! Credeam c-ai murit și ai căzut în fundul mării. De câte ori nu m-am sculat noaptea și nu m-am uitat de unde bate vântul, și dacă tu nu vii! Vântul bătea, dar tu nu mai veneai. Și într-o zi, mi-aduc aminte că ploua cu găleata, tocmai venise gunoierul la casa unde slujeam, și eu dusesem căldarea cu gunoi, și stăteam acum în poartă; deodată, a trecut poștaşul, s-a oprit și mi-a dat o scrisoare; era de la tine. Mult mai umblase scrisoarea asta până să ajungă la mine! Am desfăcut-o repede și am început s-o citesc. De bucurie, și râdeam, și plângeam! Scriai că ești prin țările calde pe unde crește cafeaua. Ce țări minunate trebuie să fie! Și mai spuneai multe, multe lucruri în scrisoare, și eu citeam, și stăteam în ploaie cu căldarea de gunoi lângă mine. Deodată, mă ia cineva de mijloc...

– Da, și i-ai dat aceuia o palmă, că a văzut stele verzi...

– De unde să știu că tu erai? Veniseși odată cu scrisoarea și erai așa de chipeș și de frumos, așa cum ești acum. Aveai în buzunar o basma mare, galbenă și o

pălărie nouă, erai foarte dichisit. Doamne, și ce vreme păcătoasă era și cum mai ploua!

– Și după aceea ne-am luat, spuse el, ți-aduci aminte? Și pe urmă a venit băiatul cel dintâi, și după el Maria, și Iacob, și Petru, și Ion, și Christian!

– Da, și după aceea toți au crescut, și s-au făcut mari, și toți vrednici.

– Și copiii lor au avut și ei copii, spuse bătrânul matelot, și acuma vedem pe copiii copiilor copiilor noștri.

– Când ne-am cunoscut noi nu era cam tot pe vremea asta?

– Da, chiar azi e nunta de aur! a spus mătușica din soc și și-a băgat capul printre cei doi bătrâni, dar ei au crezut că e o vecină care a venit să-i firitisească. S-au uitat unul la altul și s-au luat de mână, ca pe vremuri. Și după aceea au venit copiii și nepoții, fiindcă ei știau că azi e nunta de aur și îi felicitaseră pe bătrâni dis-de-diminează, dar bătrânii uitaseră; ei își aduceau aminte mai bine de lucruri întâmplate odinioară decât de cele întâmplate acum, de curând. Socul răspân-dea mireasmă și soarele care tocmai scăpăta spre asfințit îi bătea pe bătrâni drept în față, și amândoi erau roșii la obraz. Nepotul cel mai tânăr a început să joace împrejurul lor și le-a spus că astă-seară are să fie petrecere mare, au să mănânce cartofi prăjiți. Și mătușica din soc a dat din cap în copac și a strigat și ea cu ceilalți laolaltă „ura!”

– D-apoi asta n-a fost poveste, a spus băiețașul care ascultase.

– Poate n-o fi fost, a zis bătrânul care povestea, dar să vedem ce spune mătușica din soc.

– Nu, n-a fost poveste, a spus mătușica, acuma vine povestea. Poveștile cele mai minunate ies din viața de toate zilele, uite așa cum a ieșit copăcelul meu din ceainic.

Și l-a ridicat pe băiețaș din pat, și l-a luat în brațe, și ramurile socului s-au boltit deasupra lor, așa că ei erau acuma ca într-un boschet, și copacul și-a luat zborul, și i-a dus departe.

Mătușica din soc s-a schimbat deodată într-o fetiță drăgălașă, dar hainele erau tot din stofa aceea verde cu flori albe din care fuseseră și hainele mătușicăi. La piept avea o floare adevărată de soc și în părul ei galben și cărlionțat o cunună de flori de soc; ochii îi erau albaștri. O! era atât de drăgălașă fetița! S-au sărutat și acuma erau amândoi de-o vârstă și aveau aceleași bucurii.

Au ieșit din boschet ținându-se de mână și au intrat într-o grădină frumoasă. Lângă o pajiște verde era legat, de un țaruș, bastonul tatei. Față de copii, bastonul prindea viață; când se așezau călare pe el, măciulia se preschimba într-un cap